č. j. 4 Azs 5/2003-51

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy ve věci žalobkyně: **M. Ch.**, zast. advokátem JUDr. Milošem Červinkou, se sídlem Haštalská 27, Praha 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, pošt.schránka 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti proti rozhodnutí Městského soudu v Praze, č.j. 8 Az 20/2003, ze dne 31. 3. 2003, spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku

takto:

I. Kasační stížnost se **zamítá.**

II. Žádnému z účastníků se **nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného Ministerstva vnitra č.j. OAM–7957/VL-20-P08-2001 ze dne 26.2.2002, odmítl žalovaný žádost žalobkyně o udělení azylu, podanou 13.8.2001 jako zřejmě bezdůvodnou, podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), neboť v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu žalobkyni je skutečnost, že byla ve vlasti vydírána a bylo jí a její dceři vyhrožováno pro její podnikatelské aktivity. Zároveň žalovaný ve výroku rozhodnutí

konstatoval, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podala žalobkyně dne 9.4.2002 opravný prostředek (dnes posuzovaný jako žaloba), kde namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgán rozhodl na základě nedostatečného zjištění skutkového stavu věci, čímž došlo k porušení ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Namítala, že správní orgán posoudil věc po právní stránce nesprávně a porušil ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu, neboť řádně nezjistil skutkový stav věci a proto i věc nesprávně právně posoudil dle zákona o azylu, když podle názoru správního orgánu není příslušnost k podnikatelskému stavu hodnocena jako příslušnost k určité sociální skupině. Současně uvedla, že byla ve vlasti nucena pod hrozbou smrti platit mafii a příslušné státní orgány jí před tímto jednáním nebyly schopny zajistit ochranu.

O žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze 31.3..2003, č j. 8 Az 20/2003 tak, že žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že podle jeho názoru si správní orgán pro posouzení žádosti o azyl v daném případě opatřil dostatek podkladů a při hodnocení těchto podkladů nevybočil z mezí stanovených v ust. § 34 odst. 5 správního řádu. K tomu dále poznamenal, že žalobkyně ostatně provedené důkazy nezpochybnila, a jakkoli namítala, že dokazování bylo neúplné, jiné důkazy nenabídla. Dále soud odmítl i žalobní námitku proti nesprávnému posouzení ust. § 12 zákona o azylu stran příslušnosti k určité sociální skupině s tím, že v daném případě by se muselo jednat o represi ze strany státu, avšak tady se o takovou represi nejednalo.

Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost. Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobkyni doručen dne 3.4.2003 (zjištěno z doručenky založené v soudním spise), kasační stížnost byla podána dne 16.4.2003 prostřednictvím právního zástupce. Stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatelka uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“). Stěžovatelka především uvádí, že soud nesprávně posoudil ust. § 12 zákona o azylu, kdy neposoudil situaci žalobkyně, která byla v důsledku své podnikatelské činnosti vydírána mafií, přičemž státní orgány jí před tímto jednáním nebyly schopny zajistit ochranu, jako pronásledování k určité sociální skupině. Stěžovatelka dále vyjádřila nesouhlas s názorem soudu, že žalovaný rozhodoval na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, jak to vyžaduje ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu, žalovaný si zejména neopatřil dostatek informací, týkajících se situace v Gruzii. Stěžovatelka konečně namítla i nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, když ten v rozhodnutí uvádí, že při zjištění situace v Gruzii vyšel ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v Gruzii za r. 2000 a z informací obsažených v databázi České tiskové kanceláře. Jaká zjištění na základě těchto listin učinil, však již žalovaný neuvedl.

Stěžovatelka proto navrhuje, aby napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu zrušeno a věc vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožňuje s napadeným rozsudkem soudu. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou a stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uvádí jako právní důvod kasační stížnosti § 103 odst. 1 písm. a) . i b) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu těchto ustanovení.

Nesprávné právní posouzení věci spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spisu obsažený vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí–li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí Městského soudu v Praze neshledal. Městský soud se zabýval těmito otázkami a neshledal, že by žalovaný neúplně zjistil skutkový stav. V odůvodnění svého rozhodnutí naopak uvedl, že podle jeho názoru si správní orgán pro posouzení žádosti o azyl v daném případě opatřil dostatek podkladů a při hodnocení těchto podkladů nevybočil z mezí stanovených v ust. § 34 odst. 5 správního řádu. K tomu dále poznamenal, že žalobkyně ostatně provedené důkazy nezpochybnila, a jakkoli namítala, že dokazování bylo neúplné, jiné důkazy nenabídla. Po posouzení těchto závěrů Městského soudu v Praze se s nimi Nejvyšší správní soud také ztotožňuje.

Pokud stěžovatelka zpochybňuje závěr soudu (jakož i správního orgánu) o tom, že důvody jím uplatňované odůvodňují aplikaci § 12 písm. b) zákona o azylu, jde o spor o to, zda určitý skutkový stav lze podřadit pod konkrétní právní větu (spor o výklad této právní věty, resp. určitého jejího pojmu). Jedná se tedy o posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a i tady se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s hodnocením a závěry Městského soudu v Praze. Zákonodárce v daném ustanovení implementoval ustanovení čl. 1 odst. 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, přijaté v Ženevě dne 28.7.1951 a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků, přijatého v New Yorku dne 31.1.1967, z něhož zřetelně vyplývá, že se musí jednat o represi ze strany státu z důvodu příslušnosti k určité společenské vrstvě, resp. sociální skupině. V daném případě se o takovou státní represi nejednalo, žalobkyně, jak sama uvedla, byla vydírána mafií, a ve skutečnosti tak měla ekonomické problémy, když při svém podnikání musela platit neoprávněně peníze neznámým soukromým osobám. Proto je nutno odmítnout i mylné přesvědčení stěžovatelky, že právě toto jednání mafie lze podřadit pod důvody pro udělení azylu, když již Městský soud v Praze správně dovodil, že se měla obrátit na příslušné orgány státu se žádostí o ochranu, což vůbec neučinila. Za této situace ztrácí opodstatnění námitka stěžovatelky, že jí státní orgány

v Gruzii nejsou schopny poskytnout proti tomuto jednání mafie ochranu, když tyto orgány o poskytnutí takové ochrany vůbec nepožádala.

Z obdobných důvodů považuje Nejvyšší správní soud za správně posouzenou i otázku překážky vycestování podle ust. § 91 odst. 1 zákona o azylu.

K námitce stěžovatelky, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, když ten v rozhodnutí uvádí, že při zjištění situace v Gruzii vyšel ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v Gruzii za r. 2000 a z informací obsažených v databázi České tiskové kanceláře a jaká zjištění na základě těchto listin učinil, však již žalovaný neuvedl, je třeba poznamenat, žalovaný daná zjištění ve svém rozhodnutí reflektoval a rovněž i Městský soud v Praze se s touto námitkou vypořádal. Žalovaný ve svém rozhodnutí poznamenává, že posoudil všechny důkazy, a to jak jednotlivě, tak v jejich vzájemné souvislosti a došel k závěru, že problémy, kterým byla žadatelka ve své vlasti vystavena nedosahovaly takového charakteru, intenzity, či opakovanosti, aby mohla v případě návratu do vlasti pociťovat odůvodněný strach z pronásledování ze strany státních orgánů pro některý z důvodů § 12 písm. b) zákona o azylu. Městský soud v Praze potom stran hodnocení důkazů žalovaným správním orgánem konstatoval, že v něm nezjistil vadu, která by způsobila nezákonnost rozhodnutí. Rovněž s tímto hodnocením se po posouzení věci Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

Proto žalovaný správní orgán i soud prvního stupně postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelkou neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s.ř.s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 27. srpna 2003

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu